

КНИГА НА ЕКЛИСИАСТА ИЛИ ПРОПОВЕДНИКА

ГЛАВА 1.

1. Думи на Еклисиаста, син Давидов, цар йерусалимски.
2. Суета на суетите, каза Еклисиаст, суета на суетите - всичко е суета!
3. Каква полза за човека от всичките му трудове, с които се труди под слънцето?
4. Род прехожда, и род дохожда, а земята пребъдва довека.
5. Слънце изгрява, и слънце залязва и бърза към мястото си, дете изгрява.
6. Вятър вее към юг и отива към север, върти се, върти се в своя път и пак почва своите кръгообращения.
7. Всички реки текат в морето, но морето се не препълня: те отново се връщат към онова място, от дето реки текат, за да текат пак.
8. За всяка работа се иска труд; човек не може всичко да изкаже; око се не насища от гледане, ухо се не напълня от слушане.
9. Каквото е било, пак ще бъде, и каквото се е правило, пак ще се прави - няма нищо ново под слънцето.
10. Случва се да казват за нещо: "виж, на, това е ново"; но то е било вече през вековете, що са били преди нас.
11. Няма спомен за миналото; па и за това, що има да стане, няма да остане спомен у ония, които бъдат отпосле.
12. Аз, Еклисиаст, бях цар над Израиля в Иерусалим;
13. и насочих сърцето си да издирвам и изпитвам чрез мъдрост всичко, що става под небето; това тежко занятие даде Бог на синовете човешки, за да се упражняват с него.
14. Видях всички работи, които се вършат под слънцето, и ето - всичко е суета и гонене на вятър.
15. Кривото не може да стане право, и това, що го няма, не може да се брои.
16. Думах в сърце си тъй: ето, аз се въздигнах и придобих мъдрост повече от всички, които бяха преди мене над Иерусалим, и сърцето ми видя много мъдрост и знание.
17. И насочих сърцето си да познае мъдрост, да познае безумие и глупост; но узнах, че и това е гонене на вятър;
18. защото, голяма мъдрост - голямо страдание, и който трупа познание, трупа тъга.

ГЛАВА 2.

1. Рекох в сърце си: хайде, ще те изпитам с веселба, и наслади се с блага; но и това е суета!
2. За смеха казах: глупост! а за веселбата: какво тя донася?
3. Намислих в сърце си да насладя плътта си с вино и, докато сърцето ми се води по мъдростта, да се придържам и о глупостта, докле видя, кое е хубаво за синовете човешки, какво би трябвало да правят те под небето през малкото дни на своя живот.

4. Предприех големи работи: съградих си къщи, насадих си лозя,
5. уредих си градини и садини и посадих там всякакви овощни дървета;
6. направих си водоеми за поливане садините, в които растат дърветата;
7. придобих слуги и слугини, имах си и слуги домородни; също и едър и дребен добитък имах повече, нежели всички, които бяха преди мене в Иерусалим;
8. събрах си сребро и злато и скъпоценности от царе и области; доведох си певци и певици и това, що наслаждава синовете човешки - разни свирала.
9. И станах аз велик и богат, повече от всички, които бяха преди мене в Иерусалим; и мъдростта ми си остана с мене.
10. Каквото и да пожелаеха очите ми, не им отказвах, не забранявах на сърцето си никаква веселба, понеже сърцето ми се радваше във всички мои трудове, и това ми беше дял от всички тия трудове.
11. И озърнах се, та погледнах всичките си работи, които бяха извършили ръцете ми, и труда, с който бях се трудил, вършейки ги: и ето - всичко е суета и гонене на вятър, и няма от тях полза под слънцето!
12. Па се обърнах да погледна мъдростта, безумието и глупостта: защото, какво може да направи човек след царя, въвн от онова, що е вече направено?
13. И видях, че предимството на мъдростта пред глупостта е тъкмо такова, каквото е предимството на светлината пред тъмнината:
14. на мъдрия очите са в главата му, а глупавият ходи в тъмнина; но узнах, че една съдба ги всички постига.
15. И казах в сърце си: и мене ще постигне същата съдба, както и глупавия: защо съм станал много мъдър? И казах в сърце си, че и това е суета;
16. защото няма да помнят мъдрия вечно, както и глупавия; след време всичко ще бъде забравено, и, уви! мъдрият умира тъй, както и глупавият.
17. Тогава намразих живота, понеже ми станаха отвратителни работите, що се вършат под слънцето; защото всичко е суета и гонене на вятър!
18. И намразих целия си труд, с който бях се трудил под слънцето, защото трябва да го оставя на човека, който ще дойде след мене.
19. И кой знае: мъдър ли ще бъде той, или глупав? А той ще се разпорежда с целия ми труд, с който съм се трудил и с който съм се показал мъдър под слънцето. И това е суета!
20. Обърнах се да внуша на сърцето си да се откаже от всичкия труд, с който бях се трудил под слънцето, -
21. защото един човек се труди мъдро, със знание и успех, и трябва да предаде всичко на човек, който не се е трудил за това, - като да е негов дял. И това е суета и зло голямо!
22. Защото, какво ще има човек от всичкия си труд и грижа на сърцето си, задето се труди под слънцето?
23. Понеже всичките му дни са скърби, и трудовете му - безпокойство; дори и нощем сърцето му не знае покой. - И това е суета!
24. Не е във властта на човека и това благо - да яде, да пие и да наслаждава душата си от своя труд. Аз видях, че и това е от Божия ръка;

25. защото кой може да яде и кой може да се наслаждава без Бога?
26. Той дава мъдрост, знание и радост на човека, който е добър пред лицето Му; а на грешника дава грижи - да събира и трупа, за да го предаде отпосле ономува, който е добър пред лицето Божие. И това е суета и гонене на вятър!

ГЛАВА 3.

1. Всичко си има време, време има за всяка работа под небето:
2. време да се родиш, и време да умреш; време да садиш, и време да скубеш насаденото;
3. време да убиваш, и време да лекуваш; време да събаряш, и време да съграждаш;
4. време да плачеш, и време да се смееш; време да тъгуваш, и време да играеш;
5. време да разхвърляш камъни, и време да събираш камъни; време да прегръщаш и време да избягваш прегръдки;
6. време да търсиш, и време да губиш; време да къташ, и време да пилееш;
7. време да раздираш, и време да съшиваш; време да мълчиш, и време да говориш;
8. време да обичаш, и време да мразиш; време за война, и време за мир.
9. Каква полза има работещият от онова, над което се труди?
10. Видях тая грижа, що Бог е дал на синовете човешки, за да се упражняват в това.
11. Всичко Той е направил да бъде хубаво в свое време, и вложил вечността в сърцето им, макар човек да не постига от начало до край делата, които Бог върши.
12. Познах, че за тях няма нищо по-добро, освен да се веселят и да правят добро през живота си.
13. И ако някой човек яде и пие, и вижда доброто във всеки свой труд, това е дар Божий.
14. Познах, че всичко, що прави Господ, пребъдва довека; към това няма какво да се прибавя, от това няма какво да се отнима; и Бог върши тъй, че да благоговоят пред лицето Му.
15. Каквото е било, то е и сега, и каквото ще бъде, то е вече било, - и Бог ще повика назад миналото.
16. И още видях под слънцето: място за съд, а там - беззаконие; място за правда, а там - неправда.
17. И казах в сърце си: праведния и нечестивия Бог ще съди, понеже времето за всяко нещо и съдът за всяко дело е там.
18. Казах в сърце си за синовете човешки - да ги изпита Бог, и да видят, че те сами по себе си са животни,
19. защото съдбата на синовете човешки и съдбата на животните е съдба една: както умират едните, тъй умират и другите, и едно е диханието у всички, и човек няма предимство пред добитъка, понеже - всичко е суета!
20. Всичко отива на едно място: всичко е произлязло от пръст, и всичко ще се върне в пръстта.

21. Кой знае: духът на синовете човешки възлиза ли нагоре, и духът на животните слиза ли надолу, в земята?
22. И тъй, аз видях, че няма нищо по-добро, освен човек да се наслаждава с делата си, понеже това е негов дял; защото, кой ще го доведе отпосле да погледа това, което ще бъде след него?

ГЛАВА 4.

1. Обърнах се и видях всякакви угнетения, които стават под слънцето; и ето, сълзите на угнетените, а утешител няма: силата е в ръцете на потисниците им, а те утешител нямат.
2. И казах: блазе на мъртвите, умрели отдавна, повече, отколкото на живите, които живеят досега;
3. а по-блажен от едните и другите е онзи, който не е още съществувал, който не е видял лошите работи, що се вършат под слънцето.
4. Видях също, че всеки труд и всяка сполука в работите произвежда между човеците взаимна завист. И това е суета и гонене на вятър.
5. Глупавият седи с кръстосани ръце и гризе плътта си.
6. По-добре кривачка с покой, нежели шепа с труд и душевна мъка.
7. Обърнах се и видях друга суета под слънцето:
8. човек самотен, другиго си няма; няма ни син, ни брат, а пък на всичките му трудове край няма, и очите му се не насищат на богатство. "За кого ли пък - казва той - се трудя и лишавам от блага душата си?" - И това е суета и нехубава работа.
9. По-добре двама, нежели един, понеже имат добра награда за труда си.
10. Защото, ако падне единият, другият ще подигне другаря си. Но горко на един, кога падне, а няма другиго, който да го подигне.
11. Също, кога лежат двама, топло им е; а един - как ще се сгрее?
12. И ако някой вземе да надвива на единия, то двамата ще устоят насреща му; и конец, на три осукан, не ще се скъса скоро.
13. По-добре беден, но умен момък, нежели стар, ала неразумен цар, който не умее да приема съвети;
14. защото оня ще излезе от тъмница на царство, макар че се е родил беден в царството си.
15. Видях всички живи, които ходят под слънцето, с тогова, другия момък, който ще заеме мястото на оногова.
16. Брой нямаше всичкият оня народ, който беше пред него, макар отсетнешните не ще му се радват. И това е суета и гонене на вятър!
17. Пази ногата си, кога отиваш в Божия дом, и бъди готов повече да слушаш, нежели да гледаш, как безумни принасят жертви; защото те не мислят, че вършат лошо.

ГЛАВА 5.

1. Не бързай с езика си, и сърцето ти да не бърза да изговаря думи пред Господа: защото Бог е на небето, а ти на земята; затова думите ти да не бъдат много.

2. Защото, както сънища идват при много грижи, тъй и гласът на безумния се познава от многото думи.
3. Кога даваш оброк Богу, не се бави да го изпълниш, защото Той не благоволи към глупави: каквото си обрекъл, изпълни.
4. По-добре ти е да не обещаваши, нежели да обещаеш и да не изпълниши.
5. Не позволявай на устата си да вкарват в грях плътта ти и не говори' пред Ангела (Божий): "това е грешка". Защо ти е да правиш така, че Бог да се разгневи на думата ти и да съсипе работата на ръцете ти?
6. Защото в многото сънища, както и в многото думи - много суета; но ти се бой от Бога.
7. Ако видиш в някоя област притеснение на сиромаша и нарушение на съда и на правдата, не се чуди на това: защото над високия гледа по-висок, а над тях - още по-висок;
8. а предимството на страната изцяло е царят, който се грижи за страната.
9. Който обича сребро, на сребро няма да се насити, и който обича богатство, той няма полза от това. И това е суета!
10. Увеличава се имотът - увеличават се и потребителите му; и каква облага за притежателя му: нима само да гледа с очите си?
11. Сладък е сънят за оногова, който се труди, - ял той малко или много; ала преяждането не дава на богатия да заспи.
12. Има един мъчителен недъг, който съм видял под слънцето: богатство, пазено от притежателя му за негова вреда.
13. А това богатство загива от злочести случки: роди му се син, и нищо няма в ръцете му.
14. Както е излязъл гол из майчината си утроба, такъв си той отива, какъвто е дошъл; и нищо не ще вземе от труда си, що би могъл в ръка да понесе.
15. И това е тежък недъг: какъвто е дошъл, такъв си и отива. Каква, прочее, за него полза, като се е трудил на вятър?
16. А той през цял живот ял на тъмно, много дразнен, огорчаван и ядосван.
17. Ето още какво намерих добро и приятно: да ядеш и да пиеш и да се наслаждаваш с доброто на всичките си трудове, с каквито се трудиш под слънцето през всички дни на живота си, които ти е дал Бог; защото това е твой дял.
18. И ако на някой човек Бог е дал богатство и имот и му е дал власт да се ползува от тях, да взима своя дял и да се наслаждава от трудовете си, - това е Божий дар.
19. Няма дълго време да помни той дните на живота си; затова Бог го и възнаграждава със сърдечна радост.

ГЛАВА 6.

1. Има едно зло, което видях под слънцето, и то често бива между хората:
2. Бог дава на човека богатство, имот и слава, и за душата му няма оскудия в нищо, каквото и да пожелае; ала Бог не дава нему да се ползува от това, а се ползува от него чужди човек: това е суета и тежък недъг!

3. Ако някой народи сто деца, преживее много години и още се увеличат дните на живота му, но душата му не би се наслаждавала с добро, и нямаше за него дори погребение, то щях да кажа: пометниче е по-честито от него,
4. защото е напразно дошло и отишло в тъмнина, и името му е покрито с мрак.
5. То дори не е видяло и не е познало слънцето: то е по-спокойно, нежели онзи.
6. А онзи, макар преживял и две хиляди години, без да се наслаждава с доброто, няма ли да иде все на едно място?
7. Всички трудове на човека са за гърлото му, а душата му се не насища.
8. А какво предимство има умният пред глупавия, какво - сиромашът, който знае да ходи пред живите?
9. По-добре е да виждаш с очи, нежели да се луташ с душа. И това е също суета и гонене на вятър.
10. Кое то съществува, то е вече наречено с име, и се знае, че това е - човекът, и че той не може да се препира с оногова, който е по-силен от него.
11. Има много такива работи, които увеличават суетата: тогава, кое е за човека по-добро?
12. Защото, кой знае, кое е добро за човека в живота, през всички дни на суетния му живот, които той прекарва като сянка? И кой ще каже на човека, какво ще бъде след него под слънцето?

ГЛАВА 7.

1. Добро име е по-добро от скъпи мазила, и смъртен ден - от рожден ден.
2. По-добре е да отиваш в къща, дето плачат за умрял, нежели да отиваш в къща, дето се пирува, защото там е краят на всеки човек, и живият ще приложи това към сърцето си.
3. Тъга е по-добро от смях; защото кога е печално лицето, сърцето става по-добро.
4. На умните сърцето е в къща, дето плачат, а на безумните сърцето - в къща, дето се веселят.
5. По-добре да слушаш изобличения от мъдър, нежели да слушаш песни на глупави;
6. защото смехът на глупавите е също, както кога пращи тръне под котел. И това е суета!
7. Притеснявайки другите, мъдрият става глупав, а подаръците развалят сърцето.
8. Краят на една работа е по-добър от началото й; търпелив е по-добър от високомерен.
9. Не бивай с духа си бръз на гняв, защото гневът се гнезди в сърцето на глупави.
10. Не думай: "защо прежните дни били по-добри от сегашните?", защото не от ум питаш за това.
11. Добро нещо е мъдростта, както и наследството, особено за ония, които виждат слънце;
12. защото под нейна сянка е също, както под сянката на сребро; но предимството на знанието е това, че мъдростта дава живот на притежателя си.
13. Виж Божиите дела: кой може да изправи това, което Бог е направил криво?

14. В честити дни ползуй се от доброто, а в злочести дни размисляй: едното и другото е сторил Бог, за да не може човек да каже нищо против Него.
15. Нагледах се на всичко през суетните мои дни: праведникът загива в своята праведност; нечестивецът живее дълго в нечестията си.
16. Не бивай много строг и недей се изтъква за много умен: защо да погубваш себе си?
17. Не се предавай на грях и не бивай безумен: защо да умираш без време?
18. Добре е, ако се държиш о едното и не махваш ръка от другото; защото, който се бои от Бога, ще избегне всичко това.
19. Мъдростта прави мъдрия по-силен от десет властника в един град.
20. Няма праведник на земята, който да прави добро и никак да не греши;
21. затова не обръщай внимание на всяка дума, която се говори, за да не чуеш роба си, кога те хули;
22. защото сърцето ти знае много случаи, когато и ти сам си хулил другите.
23. Всичко това съм изпитал с мъдрост; аз казах: "ще бъда мъдър", но мъдростта е далеко от мене.
24. Далечно е това, що е било, и дълбоко, дълбоко: кой ще го постигне?
25. Обърнах се със сърцето си, за да узная, изуча и издира мъдростта и разума, и да позная нечестията на глупостта, невежеството и безумието, -
26. и намерих, че по-горчиво от смъртта е жената, защото тя е мрежа, сърцето ѝ - примка, ръцете ѝ - окови; добрият пред Бога ще се спаси от нея, а грешникът ще бъде уловен от нея.
27. Ето, това намерих аз, каза Еклисиаст, изпитвайки едно след друго.
28. Какво още е търсила душата ми, и го не намерих? - Мъж намерих един от хиляда, но жена между всички тях не намерих.
29. Само това намерих, че Бог направил човека прав, но хората се пуснали в много мъдрувания.

ГЛАВА 8.

1. Кой е като мъдрия, и кой разбира значението на нещата? Мъдростта на човека просветлява лицето му, и строгостта на лицето му се изменява.
2. Аз казвам: пази царската дума, и то - поради клетвата пред Бога.
3. Не бързай да бягаш от лицето му и не упорствуй в лошите работи; защото той, каквото поиска, всичко може да стори.
4. Дето е думата на царя, там е властта; и кой ще му каже: какво правиш?
5. Който спазва заповед, той не изпитва никакво зло: сърцето на мъдрия знае и време, и наредба;
6. защото за всяка работа има си време и наредба; а за човека е голямо зло,
7. дето не знае, какво ще бъде; и как ще бъде това - кой ще му каже?
8. Човек не е властен над духа, за да удържи духа, и няма власт над смъртния ден, нито избава в тая борба, а нечестие няма да спаси нечестивеца.

9. Всичко това видях, и обръщах сърцето си към всяка работа, що се върши под слънцето. Бива време, кога човек господарува над човека за своя вреда.
10. Видях тогава, че погребваха нечестивци, че идваха и отхождаха от светото място и биваха забравяни в града, дето тъй постъпваха. И това е суета!
11. Скоро се не върши съд над лоши работи; от това се и не плаши сърцето на синовете човешки да прави зло.
12. Макар грешникът да върши сто пъти зло и да кисне в него, но аз зная, че ще бъде добро на ония, които се боят от Бога, които благоговеят пред лицето Му;
13. а за нечестивеца няма да има добро, и като сянка, кратко време ще пребъде онзи, който не благоговее пред Бога.
14. Има и такава суета на земята: праведници ги постига онова, що биха заслужили делата на нечестивци, а с нечестивци бива онова, що биха заслужили делата на праведници. И аз си казах: и това е суета!
15. И похвалих аз веселбата; защото няма по-добро за човека под слънцето, освен да яде, да пие и се весели: това го придружава в трудовете през дните на живота му, що му е дал Бог под слънцето.
16. Кога обърнах сърцето си към това, да постигна мъдрост и да разгледам работите, що се вършат на земята, и сред които човек не знае сън ни денем, ни нощем, -
17. тогава видях всички дела Божии и намерих, че човек не може постигна работите, които се вършат под слънцето. Колкото и да се труди човек да изпитва, пак няма да постигне това. И ако някой мъдрец каже, че знае, той пак не може да постигне това.

ГЛАВА 9.

1. Към всичко това обърнах сърцето си, за да изпитам, че праведници и мъдреци и техните работи са в Божия ръка, и че човек не знае ни любов, ни омраза във всичко това, що е пред него.
2. За всекиго и за всички - едно: една съдба за праведник и нечестивец, за добър (и лош), за чист и нечист, за който принася жертви и който не принася; както за добродетелен, тъй и за грешник; както за който се кълне, тъй и за който се бои от клетва.
3. Това е тъкмо лошото във всичко, що се върши под слънцето, че една съдба е за всички, и сърцето на синовете човешки е пълно със зло, и в сърцето им, в живота им има безумие; а след това те отиват при умрелите.
4. Който е още между живите, има още надежда, понеже и куче живо е по-добре, нежели мъртъв лъв.
5. Живите знаят, че ще умрат, а мъртвите нищо не знаят, и вече няма за тях награда, понеже и поменът за тях е предаден на забрава,
6. и любовта им, и омразата им, и ревността им са вече изчезнали, и нямат вече дял довека в нищо, що се върши под слънцето.
7. И тъй, иди, яж радостно хляба си и пий с радостно сърце виното си, щом Бог има благоволение към твоите работи.
8. Във всяко време да ти бъдат дрехите бели, и да има винаги елей на главата ти.

9. През всички дни на суетния си живот наслаждавай се от живота заедно с жената, която обичаш, и която ти е дал Бог под слънцето за всички твои суетни дни; защото това е твой дял в живота и в твоите трудове, с които се трудиш под слънцето.
10. Всичко, що може да върши ръката ти, според силите си върши; защото в гроба, където ще идеш, няма ни работа, ни мислене, ни знание, ни мъдрост.
11. Па се обърнах и видях под слънцето, че не на пъргави се дава сполучлив бяг, нито на храбри - победа, нито на мъдри - хляб, нито на разумни - богатство, нито на изкусни - благосклонност, но времето и случаят помагат на всички тях.
12. Защото човек си не знае времето. Както рибите налетяват в пагубна мрежа, и както птиците се заплитат в примки, тъй и синовете човешки се улавят в усилно време, кога дойде то неочаквано върху тях.
13. Ето още каква мъдрост видях под слънцето, и тя ми се стори важна:
14. малък град, и в него малко човеци; дойде против него велик цар, обсади го и захвана против него големи обсадни работи;
15. ала в него се намери човек сиромаш, но умен, и той спаси с мъдростта си тоя град; и при все това никой се не сети за тоя сиромаш.
16. И казах аз: мъдрост е по-добро от сила, и при все това мъдростта на сиромаша се пренебрегва, и думите му се не слушат.
17. Думи на мъдреци, изказани спокойно, се изслушват по-добре, нежели крясък на властелин между глупави.
18. Мъдрост е по-добро от войнишки сечива; но един, който погреша, ще погуби много добри неща.

ГЛАВА 10.

1. Мъртви мухи развалят и овоняват благовонното масло на мировареца: същото прави една малка глупост на уважаван човек за неговата мъдрост и чест.
2. Сърцето на мъдрия е надясно, а сърцето на глупавия - наляво.
3. По какъвто път и да ходи глупецът, у него винаги не достига смисъл, и всекиму той ще се изкаже, че е глупав.
4. Ако гневът на началника избухне върху тебе, не напущай мястото си, защото кротостта заглажда и големи грешки.
5. Има зло, което съм видял под слънцето, то е сякаш грешката, която иде от властелина:
6. невежеството се поставя на голяма височина, а богатите стоят ниско.
7. Видял съм роби на коне, а князе да ходят пеша като роби.
8. Който копае яма, сам ще падне в нея, и който събаря ограда, змия ще го ухапе.
9. Който дига камъни, може да се усади, и който цепи дърва, може да се изложи на опасност от тях.
10. Ако се притъпи брадвата, и ако острието ѝ не бъде наточено, ще трябва да се напрягат сили; мъдростта знае това да поправи.
11. Ако змия ухапе преди обайването ѝ, то за обайника няма полза.
12. Думи от устата на мъдрец са благодат, а устата на глупец самия него погубват;

13. първите думи от устата му са глупост, а краят на речта от устата му - безумие.
14. Глупец ще наговори много, макар човек и да не знае, какво ще бъде; та и кой ще му каже, какво ще бъде след него?
15. Трудът на глупеца го уморява, защото не знае дори пътя за в града.
16. Горко ти, земьо, кога царят ти е дете, и кога князете ти ядат рано!
17. Блазе ти, земьо, кога царят ти е от род благороден, и князете ти ядат навреме, за подкрепа, а не за пресищане!
18. От леност ще нависне потонът, и кога се скръстят ръце, къщата ще прокапе.
19. Гощавки се уреждат за наслада, и виното весели живота; а за всичко отговаря среброто.
20. Дори и в мислите си не хули царя, и в спалнята си не хули богатия; защото небесна птица може да пренесе твоята дума, и крилата гадина да обади твоята реч.

ГЛАВА 11.

1. Пущай хляба си по водите, защото след много дни пак ще го намериш.
2. Давай дял на седем души, и дори на осем, защото не знаеш, каква неволя ще бъде на земята.
3. Кога се напълнят облаците, изливат дъжд на земята; и ако едно дърво падне към юг или към север, то си остава там, дето е паднало.
4. Който наблюдава вятъра, няма да сее, и който гледа на облаците, няма да жъне.
5. Както не знаеш пътищата на вятъра, нито как се образуват кости в утробата на трудна жена, тъй не можеш да узнаеш и делата на Бога, Който върши всичко.
6. Сутрин сей семето си и вечер не давай почивка на ръката си, защото не знаеш, едното ли, или другото повече ще успее, или едното и другото ще бъдат еднакво добри.
7. Сладка е светлината, и приятно е за очите да гледат слънце.
8. Ако човек преживее и много години, нека се весели през всички тях и нека помни тъмните дни, каквито ще има много: всичко, що иде, е суета!
9. Весели се в младостта си, момко, и сърцето ти да вкусва радост през дните на твоята младост; и ходи, където ти сърце тегли и дето ти очи видят; само знай, че за всичко това Бог ще те изведе на съд.
10. Пъди скръбта от сърцето си и отклонявай злото от тялото си, защото детинство и младост са суета.

ГЛАВА 12.

1. И помни твоя Създател през дните на младостта си, докле не са дошли тежки дни и не са настанали години, за които ще казваш: "няма за мене наслада в тях";
2. Докле слънце, светлина, месечина и звезди не са потъмнели, и не са дошли пак черни облаци след дъжда;
3. Докле не е настъпил оня ден, кога къщните пазачи затреперят, и силните мъже се прегънат; кога престанат да мелят, които мелят, понеже са останали малко; кога се помрачат ония, които през прозорец гледат;

4. Кога пътните врата почнат да се затварят; кога замлъкне шумът на хромелите, и човек почне да става по гласа на петела, и дъщерите-певици замлъкнат;
5. Кога висините бъдат за тях страшни, и по пътя ще има ужаси; кога зацъфти миндалът, и скакалецът стане тежък, и каперсът се пръсне; защото човек отива във вечния си дом, и оплаквачките са готови да го обкръжават по улицата;
6. Докле се не скъса сребърната верижка и не се съдере златната превръзка, и не се строши стомната при извора, и не падне колелото над кладенеца.
7. И ще се върне пръстта в земята, каквото си е била; а духът ще се върне при Бога, Който го е дал.
8. Суета на суетите, каза Еклисиаст, всичко е суета!
9. Еклисиаст, освен че беше мъдър, но и учеше народа на знание. Той всичко изпитва', изучава' и състави много притчи.
10. Еклисиаст гледа' да намери хубави изречения и вярно записа думите на истината.
11. Думите на мъдреците са като остени, и като забити гвоздеи са техните изречения, дадени от единия Пастир.
12. А освен всичко туй, синко, пази се от това: да съставяш много книги - то няма край, и да четеш много - то е уморително за тялото.
13. Да изслушаме същината на всичко: бой се от Бога и пази Неговите заповеди, защото в това се заключава всичко за човека;
14. Защото Бог ще изведе на съд всяка работа и всичко тайно, било то добро, било лошо.